

Mirčiai alsuojant į nugarą. Arba kaip Bridžitos Džouns svajonės virto modernia vergyste

Mantas Kuncaitis

teisininkas, JKLB valdybos narys

Ji pabudo naktį. Aplinkui buvo tylu, tačiau tolumoje dar aidėjo ją besivejančių išnaudotojų balsai. Ji bėgo kelias valandas. Bent jau jai taip atrodė. Sumušta ir kraujuojanti stūmėsi į priekį, į laisvę, į gyvenimą. Tai buvo bėgimas gyvybės ir mirties keliu tikrąja to žodžio prasme. Pabėgimui nepavykus, jai tektų grįžti atgal, o tada jau vienas Dievas težino, ar ji dar kada išvystų savo mamą, tėtį ar brolių, kurių išnaudotojai jau kuris laikas laiko uždarytą niekam nežinomoje vietoje. Staiga ji parkrito. Parkrito ir nebeatsistojo. Dėl išsekimo neteko sąmonės. Nubudusi nebežinojo, ar tai mirtis ją išlaisvino, ar Dievas ją išgelbėjo. Aplink ji matė baltas sienas ir jautė baimę. Baimę, kuri neleido jai kalbėti. Mėnesį. Du.

Galop baimė paliko kambarį. Ji ištarė pirmuosius žodžius. Ji atsikėlė iš lovos. Policijos buvo daug ir dažnai. Po keturių mėnesių, praleistų savo minčių vienvėje, ji pakilo. Ji vėl gyveno.

—

Ne, tai ne siaubo romano ištrauka ir ne teatro ar filmo epizodo atpasakojimas. Tai tik viena iš šimtų, tūkstančių istorijų, kai modernios vergystės ir prekybos žmonėmis spąstai įviliojo nekaltų, laimės ieškančių žmonių sielas, bet vietoj laimės davė jiems skurdą, baimę, skausmą ir amžiną žaizdą, kuri paliks ne tik randą, bet ir besitęsiantį skausmą visam gyvenimui.

Šios istorijos pagrindinė veikėja – Ieva. Ievos istorija prasidėjo mažame kaime Širvintų rajone, netoli Vilniaus. Ieva vos tik baigusi mokyklą žinojo – jos ateitis ten, kur aukšti pastatai, skanus maistas, gerai apmokamas darbas, mandagūs, išsilavinę vakariečiai vyrai ir nuostabiais drabužiais besirengiančios moterys. Taip ji įsivaizdavo Didžiąją Britaniją, Londoną, apie kuriuos nuo mažumės svajojo žiūrėdama „Bridžitos Džouns istorijas“. Ieva tikėjo, jog vieną dieną ir ji ten nukeliaus, ir ji patirs gyvenimo džiaugsmą.

Nieko nuostabaus, kad vos tik sulaukusi Rimo, su kuriuo susipažino naktiniame klube, pasiūlymo drauge keliauti į netoli nuo Londono esantį Piterboro (Peterborough) miestą, ji net nedvejodama sutiko. Rimas jai pasakojo, kad gyvenimas Didžiojoje Britanijoje išties yra toks pat gražus, kaip ji ir įsivaizdavo. Ievos akyse Rimas, daug metų praleidęs Britanijoje, sulig kiekviena minute darėsi vis panašesnis į Bridžitos mylimąjį Marką. Rimas jai pasakojo, kad dėl Ievos grožio, nuostabių jos plaukų ir žibančių mėlynų akių ji taps modeliu, kurių nuolat trūksta Britanijoje. Ieva šventai juo tikėjo. Ieva žinojo, kad, vos pasibaigus brandos egzaminams, ji nieko nelaukdama išvyks kartu su Rimu.

Vasara atėjo po ilgo laukimo ir nekantravimo. Rimas nuolatos rodė Ievai dėmesį siųsdamas gėles, *Facebook'o* žinutes. Ievai atšokus mokyklos išleistuves, liepos 8-ąją Rimas jau laukė jos prie vietinio prekybos centro durų, kur kartu su juo buvo dar keli vyriškiai bei trys moterys, iš išvaizdos, panašu, taip pat pasiruošusios kelionei į išsvajotąją Britaniją. Netoliese stovėjo didelis, daug žmonių talpinantis automobilis, kuris tada, bet tik po daugelio mėnesių prisiminus, atrodė tarsi kalinių transportavimui skirta mašina. Tačiau Ievai tai buvo nė motais, ji džiaugėsi su savoju Marku keliaujanti į išsvajotąją Britaniją.

Kelionei prasidėjus, Rimas pavaišino Ievą kava ir nuolat juokavo, atmosfera buvo tokia gera, jog rodėsi, kad kiekvienas nuvažiuotas kilometras ją artino prie vakarietiško gyvenimo. Priartėjus Lietuvos pasienio ruožui su Lenkija, Rimas paprašė Ievos bei kitų merginų paduoti savo pasus – mat Lenkijos pareigūnai, nepaisant Šengeno susitarimo, dažnai tikrina iš Lietuvos keliaujančiųjų pasus. Ieva sutiko ir perdavė pasą, tačiau tada ji dar nesuprato, kad kartu su pasu perdavė ir savo laisvę bei gyvenimą. Įvažiavus į Lenkiją, Ieva paprašė Rimo atiduoti jai pasą, tačiau Rimas ją patikino, kad geriau tegul pasas lieka pas jį – patikrų bus ir daugiau, o ir geriau, kai visi pasai saugomi vieno žmogaus. Logiška ir racionalu – Ieva neprieštaravo.

Po 32 valandų, praleistų automobilyje, Ieva išlipo prie tamsių plytų namo. Buvo naktis, tamsu ir ūkanota – daugiau ji nieko nematė. Staiga ji pradėjo springti ir kosėti, nes Rimas griebė jai už gerklės ir kumščiu trenkė į pilvą. Ji negalėjo atsistoti. Ieva negalėjo verkti, nes trūko oro. Rimas griebė ją už plaukų ir nutempė į kambarį antrame aukšte. Ievai buvo liepta niekur neiti, buvo pasakyta, kad šis kambarys bus jos namai. Tiesa, ne tik jos, bet ir dar trijų moterų. Ieva nesuprato, kas vyksta. Kodėl Rimas, kuris prieš kelias dienas siuntė jai gėles, dabar ją muša ir taip elgiasi su ja. Ieva, veriamą skausmo ir baimės, paryčiais užmigo.

Kitą rytą Ieva pabudo nuo smūgio – ir vėl į pilvą. Rimo draugas, kartu keliavęs automobiliu, griebė ją už plaukų, išvedė į lauką ir įsodino į automobilį tamsintais stiklais. Baimė sustingdė jos kūną, ji nebesugebėjo net verkti. Po valandos kelio Ievą išlaipino. Rimas išlipo iš gretimo automobilio ir prieš trenkdamas jai į veidą pasakė, jog ši vieta visą likusį gyvenimą bus jos darbo vieta.

Tai buvo paprastas, tamsių plytų namas, aplink kurį stovėjo dar šimtai tokių pačių namų. Tai buvo namas, kur Ievą ir dešimtis kitų moterų iš Lietuvos, išnaudojo. Tai buvo namas, kuris Ievos sieloje paliko žaizdą visam likusiam gyvenimui.

—

Ievos kančios truko ilgiau nei metus. Ieva patyrė smurtą, prievartą, alkį, patyčias ir skausmą. Nors Ievai dėl laimingo atsitiktinumo pavyko išsigelbėti, ji matė dešimtis merginų, kurioms laisvė atėjo mirties pavidalu.

—

Modernios vergystės bei prekybos žmonėmis problema yra nepaprastai opi, bet nepakankamai vieša. Šiandien, kai beveik kiekviena šeima Lietuvoje turi artimųjų, gyvenančių ir dirbančių Didžiojoje Britanijoje, kai didelė dalis vos tik baigusiu mokyklą jaunuolių planuoja išvykti dirbti ir gyventi užsienyje, visos įmanomos priemonės, padedančios mūsų tautiečiams nepakliūti į modernios vergystės bei prekybos žmonėmis pinkles, o pakliuvus iš jų išsilaisvinti, yra ypač svarbios. Jei kyla įtarimas, kad jūsų sūnus, dukra, teta ar draugas pateko ar gali patekti į modernios vergystės ar prekybos žmonėmis pinkles, kreipkitės į policiją arba į Jungtinės Karalystės Lietuvių Bendruomenės pagalbos centrą el. paštu pagalba@jklb.org.

pasauliolietuvis.lt

